

ע"פ 5816/19 - פלוני נגד מדינת ישראל,פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5816/19

לפני:

כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט א' שטיין

המערער:

פלוני

נגד

המשיבות:

1. מדינת ישראל
2. פלוני

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי ירושלים
(השופטים ר' כרמל, ש' רנर וח' מאק-קלמנוביץ)
בתפ"ח 18-09-2019 מיום 27.05.12

תאריך הישיבה:

כ"ג בטבת התש"ף (20.01.2020)

בשם המערער:

עו"ד דותן דניאלי

בשם המשיבה 1:

עו"ד אפרת גולדשטיין רוזן

בשם המשיבה 2:

עו"ד יעל מסיקה

פסק דין

עמוד 1

הליך העreau

1. העreau שלפניו מכוון אל גזר הדין שניתן בעניינו של המערער ביום 16.7.2019 על ידי בית המשפט המחוזי ירושלים (השופטים ר' כרמל, ש' רנर, וח' מאק-קלמנוביץ) בגדרו של תפ"ח 27512-09-18, בעקבות הרשותו - על יסוד הודהתו במסגרת הסדר טיעון - בעשרות עבירות מן חמורות, אשר פורטו בשני אישומים נפרדים ואשר כללו אינוס ומעשה סדום בקטינה בת משפחה, עבירה לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין) או מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים, עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק; מעשה בנסיבות סעיף 348(ב) לחוק בזיקה לסעיף 345(ב)(1) לחוק בנסיבות האמורויות בסעיף 345(א)(1) לחוק; מעשה מגונה בקטינה בת משפחה, עבירה לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק; וכן בעבירה אחת של מעשה מגונה, כהגדرتה בסעיף 348(ב) לחוק, אשר בוצעה בנסיבות המנוויות בסעיף 345(ב)(1) לחוק בזיקה לסעיף 345(א)(1) לחוק. העונש שהושת על המערער בגין דין זה כולל 15 שנות מאסר בפועל אשר תחושבנה מיום מעצרו, חייב לשולם לנפגעת העבירות מהאישום הראשון פיצוי כספי בסך של 250,000 ₪, וכן מאסר על תנאי לתקופה בת 10 חודשים לביל יעבור את אחת העבירות בהן הורשע בתוך שלוש שנים מיום שחררו מהמאסר.

הureau מופנה אל שני רכיבי העונש הראשונים: המאסר בפועל והפיצוי. המערער אינו מליין על המאסר המותנה שהושת עליו.

2. במסגרת ערעו, ביקש המערער כי נורה לשירות המבחן (להלן: השירות) להכין ביחס אליו תסקיר עדכני, ונענינו בבקשתו. התסקיר הוגש ביום 5.3.2020, ובבקבותיו הגיעו הצדדים טיעונים משלימים בהתאם להחלטת הנשיאה מיום 22.1.2020. נפגעת העבירות מהאישום הראשון, אף היא הגישה הودעה מטעמה ובה עדכנה אותנו אודות מצבה וכן על עמדתה בקשר לעונש שרואו להשתת על המערער. בדיון שבוא להלן, ATIיחס לכל אלה וכן לטענות שהצדדים השמייעו לפניו קודם לכך, בכתב ובעל-פה, כ厴קה אחת; וכמוון שגם את דעתי לאמור בתסקיר שירות המבחן (להלן: תסקיר שירות המבחן או התסקיר).

בטרם עשה כן, אפרט את עובדות המקירה אשר נדרשות להכרעתנו בעreau.

העובדות

3. עבירות המין שבאן נמצא המערער אשם בוצעו על ידי בין השנים 2014-2018 בהיותו בן 44 בתחום המעשים ובן 48 בסופם. רוב-רובן של העבירות הללו בוצעו במתלוננת ד' כאשר זו הייתה בין הגילאים 14-18. העבירות פסקו חמישה חודשים לפני הגיעו של ד' לגיל 18. המתלוננת ד' היא בתה של מ' - בת זוגו של המערער בשנים 2013-2018. המעשים המיניים שהמערער ביצע בד' בוצעו בדירההה של מ' בה הוא התגורר יחד עמה ועם ד'. מעשים כאמור כללו כניסה למיטהה של ד', היצמדות לגופה, נגעה בחזה שלה ובאיבר מיניה, חיכוך איבר מינו בגופה, וכן החדרת איבר מינו לאיבר מיניה, לפיה ולפי הטעעת של ד' - הכל לשם גירושו וסיפוקו המיני של המערער. חומרתן של עבירות אלה עלתה בהדרגה: תחילתן במעשים מגוניים שלא כללו את החדרת איבר מינו של המערער אל תוך גופה של ד', וסופן בקרים

מגעים מיניים שלמים שבסיום הגיע המערער לفورן מיני. המעשים האחרונים החלו בחודש ספטמבר 2016 ונמשכו כשנתיים. בסך הכל, מדובר בעשרות מעשי עבירה חמורים ביותר.

לצד מעשים אלו, בשנת 2015, נגע המערער בחזה של א', בתם של זוג חבריו דاز. המערער עשה כן בניגוד לרצונה של א', בהיותה בת 12, ועל ידי כך עבר עבירה נוספת של מעשה מגונה בקטינה בנסיבות אינוס.

גזר הדין קמא

4. בית משפט קמא גזר את דיןו של המערער בהतבס על העובדות שככתב האישום ועל הראיות ששמע לעניין העונש. ראיות אלה כללו את העדויות של מ' ושל ד', אשר נשמעו מטעם התיעה, ואת עדותו של אבי המערער מטעם ההגנה. מ' וד' פירטו את הפגיעה והשבר הנפשי שסבלו מידי המערער ואת השלוותיהם הקשות על חייה של כל אחת מהן. אבי המערער, מצדיו, דבר על בנו כדי שנרתם לסייע להזלה וביקש שעונשו יוקל. כמו כן הוגש לבית משפט קמא תסקير נפגעת העבירה ביחס לד' – אשר פירט את מצבה הנפשי הקשה ואת נסיבות חייה הלא פשוטות, בלשון המטה – וכן מכתבים מאת מכיריו של המערער, שלווה במספר, אשר דיברו על מידותיו הטובות. בית המשפט קיבל וshall גם כמה מסמכים רפואיים בנוגע למצבו של המערער, מהם עולה כי עבר למעצרו ניסיה המערער לשים קץ לחייו על ידי חיתוך ורידים. המערער ויתר על הגשת תסקיר שירות המבחן בעוניינו לבית משפט קמא.

5. בית משפט קמא כתוב גזר דין מפורט בו עמד על חומרתם הוירה של מעשי המערער אשר בוצעו בד'. את החלק זהה של גזר הדין אני רואה סיבה לפרט. חומרתם של המעשים אשר בוצעו על ידי המערער בד' כדי לספק את מאווויו המינניים תוך שימוש בקטינה ככלי לטיפוקם – כאשר הוא מנצל את ההזדמנות לבצע את זמנו באין רואים, בהיותו בו זוגה של אם הקטינה, אשר נתנה לו אמון ואפשרה לו להתגורר בדירותה כאבי משפחה לכל דבר – הינה מובנת מלאילה ומדוברת בעצמה. לאחר שעמד על טיבם של המעשים כאמור ועל נסיבות ביצועם, ואחרי שסקר את הפסיקה שענינה עניות עברייןים בנסיבות דומות,קבע בית משפט קמא את מתחם העונש הולם שבתוכו יש לקבוע את תקופת המאסר בפועל של המערער לרצונות. המתחם שנקבע בגין העבירות שהמערער ביצע בד' נע בין 14 ל-22 שנות מאסר בפועל. כמו כןקבע בית המשפט כי אל העונש אשר יקבע במסגרת של מתחם זה יהיה מקום להוסף "מספר חדש" מאסר בפועל" בגין המעשה המגונה שהמערער ביצע במתלוננת א', וכי בקביעת העונש הכלול עבורי הנאשם במקרים דוגמת זה "האינטרסים האישיים של הנאשם נדחים מפני הצורך בהגנה על שלמות גופם ונפשם של קטינים".

6. לציין כי במסגרת טיפולו לעונש, הפניה המדינה את בית משפט קמא לסעיף 355 לחוק העונשין אשר קובע עונש מינימום בגין כל עבירה ועבירה בה הורשע המערער, למעט עבירה לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק שעוניינה מעשה מגונה בקטינה בת משפחה ללא נסיבות מחמירות. עונש מינימום זה הוא רבעהעונשהמרבשנקבעלעבירה (להלן: עונש המינימום). לפי סעיף 355 לחוק העונשין, בגין טעמים מיוחדים, חובה על בית המשפט להטיל על הנאשם שהורשע באחת העבירות המנוונות באוטו סעיף את עונש המינימום. ואולם, המדינה צינה את קיומו של עונש המינימום מבליטען באופן פוזיטיבי כי מן הדין להטילו על המערער. בית משפט קמא לא הסתמן אפילו בגזר דין על האמור בסעיף 355 לחוק העונשין וקבע את עונשו של המערער בהתאם להוראות הכלליות בדבר עונשה, אשר כוללות בפרק ו' סימן א' לחוק.

7. לאחר שהביא בחשבון את הودאת המערער במינויס, השית בית משפט קמא על המערער,
עמוד 3

בגין כל העבירות בהן מצאו אשם, עונש של 15 שנות מאסר בפועל ולצדו מאסר מותנה למשך 10 חודשים לבילעדור את אחת העבירות בהן הורשע בתוך שלוש שנים מיום שחררו מהמאסר. כמו כן חייב בית המשפט את המערער לשלם למתלוננת ד' פיצוי כספי בסך של 250,000 ₪.

מכאן הערעור שלפניינו.

טענות הצדדים

8. בא-כחו של המערער עשה את כל שלו ידו כדי לעזור למרשו. במסגרת זו, השילך הסניגור את יהבו על תסוקיר שירות המבחן בו הדגיש שירות המבחן את העייפות החשיבתי ממנו סבל המערער בזמן שביצוע את מעשי המינאים בד'. תיארו של עייפות חשיבתי זה בא מפיו של המערער עצמו: לדבריו, המעשים המינאים שביצע בד' נבעו מהאופן שבו הוא ראה או דימה את המציאות, כוללת - לפי ראייתו שלו - קשרי אהבה ומשיכה הדדיים בין ד' וכך, למעשה, הוא חשב גם היום אחרי שהכיר בכך שפגע בד' פגיעה קשה והسب לה ולאמה נזק נפשי עצום. לטענתה הסניגור, קיומם של עייפות חשיבה מהם סבל המערער כאשר עשה את אשר עשה, לצד הבעת חריטה כנה וכמייה אמיתית לשיקום, מוכיח את צדקתו ערעורו. הסניגור מוסיף וטוען, כי המערער ראי להקללה שימושית בעונשו ולטיפול שיקומי עמוקיק - אותו הוא בקש מראשית הדרך - גם בהתחשב בבחירתו, בעמדתו בפני בית משפט קמא, קיבל על עצמו אחריות מלאה על מעשיו במקומם לכפוף בעובדות האישום כדי לנחל מאבק אינטרסנטי אשר יכול שהיה מSIG עבورو עסקת טיפול נוחה יותר.

9. בעניין הפיצוי שבית משפט קמא חייב את המערער לשלם למתלוננת ד', טען הסניגור כי מדובר ב"סכום אסתטonomic" ש"אינו בר השגה" - זאת, לאחר שלמערער אין נכסים והוא צפוי להשתחרר מן הכלא בגין מבוגר מאד. כמו כן מציין הסניגור כי משפחת המערער אף היא יכולה לשאת בנטל הפיצוי, לאחר שאימנו סובלות ממחלת האלצהיימר ואילו אביו הוא קשיש בא בשנים.

10. מנגד, טענת המדינה כי אין מקום להקל בעונשו של המערער, אשר לפי האמור בתסוקיר שירות המבחן, "ונטה (עדין) להשליך חלק מהאחריות על הקטינה, נוטה (עדין), לצמצם מחומרת העבירות והשלכותיה על הקטינה ומתמקד בנזק שלתוכו עשו גרמו לקשר שבין הקטינה ואמה בלבד". כמו כן טענת המדינה בהתבסס על האמור בתסוקיר, כי המערער מקבל על עצמו אחריות במובן הפורמלי בלבד, תוך שהוא מיחס חלק מהאחריות למה שקרה לקטינות ומתקשה לבטא אמפתיה מלאה כלפייה. המדינה סבורה אףוא כי "אין בתסוקיר כל נסיבה שלא בא בה פנוי בהם" שקמא" וכי "ممילא לא עולה מהתסוקיר כל טעם להקלה בעונשו של המערער". המדינה גם מפנה אותנו לתסוקיר נגעת העבירה אשר מתאר את מצבה הקשה של ד' - מצב עליון למදנו גם מכל ראי שקראננו את הودעתה של ד' עצמה, אשר מתארת את חייה כחשיכה אינסופית מלאת כאב ויסורים שמנעה ממנה לתקן את עתידה אףלו בטוחו זמן קצרים. המדינה מבקשת מأتנו על כן כי נדחה את הערעור.

11. בתסוקיר שירות המבחן שהניח על שולחננו, בא שירות המבחן בהמלצתה טיפולית בלבד. המלצה זו כוללת את הפניות המערער "לטיפול ייעודי לעבריני מין, אשר יתייחס לשימוש הנרחב בעייפות החשיבה, למשמעות מעשי", השלכותיהם על המתלוננת ועל פיתוח אמפתיה למתלוננת". המלצה זו התבססה על השיחה שאנשי השירות קיימו עם המערער, בה דבר - פרט לעבירותimin שהלה ביצע בד' ובא' וניסיונות ביצוען - על מהלך חייו ועל הקשיים שחוווה,

אשר כללו, בין היתר, ניסיון לתקיפה מינית שבוצע כלפיו, בהיותו בן 17, על ידי גבר מבוגר ממנו. הتفسיר מספר גם על כך שהמעורר נהג לצרוך שם מסווג קבוס ו שיש לו הרשות לשנות שאנן רלבנטיות למקרה הנוכחי.

דין והכרעה

12. סבורני כי בערעור זה אין ממש ודינו להידחות.

13. אתייחס תחילה לטענת הסניגור כי המערער ביצע את מעשיו המיניים بد' כאשר הוא "סובל" מהעיוות החשיבתי אשר תואר לעיל וראה את עצמו, בהיותו בגילאים 44 עד 48, כמו שמנהלו מערכת יחסים של אהבה ומשיכה הדדית עם ילדה-נעורה שהינה בתה של בת זוגו. אינני רואה בעיות חשיבותי זה נסיבה מקרה, אלא להיפך. השימוש בפועל סビル אשר מתאר את המערער כמי שכוביכל נשלט על ידי העיוות החשיבתי ממנו הוא סבל, ועוד, בלי ספק, להפתית מאחריותו כבר-עונשין. אחרי הכל, דיני העונשין שלנו מתייחסים בעבריים ומענישים רק את אלו שעשו בחירות רעות ופלו על בסיסן אשר פגע בערכיהם חברתיים מוגנים;ומי שכך הבירה לא היה בידו באופן מלא או חלקி מקבל פטור מן האחריות או הקלה בעונשו (ראו ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין – כרך א' 74-75 (1984)). ברם, השימוש בפועל סビル במרקרו של המערער הינו מטעה שכן אינו מתאר את העובדות כהווייתן. המערער לא באמת "נשלט" על ידי עיוותים חשיבתיים, אלא פיתח אותם בעצמו כתוב בעיניו; והוא מילא גם לא "סבל" מעיוותים אלו, אלא דוקא נהנה מהם בדרכו המעוותת כאשר סיפק את מאווויו המיניים על ידי ניצול בוטה של ילדה בת 14 עד אשר הייתה לנערה, בהתקרבה לגיל 18, והצדיק את מעשיו. כدرכם של עבריני מין רבים, לumaruer אכן היה נכון לומר כי הוא נמצא במערכות של אהבה ומשיכה הדדית עם הקטינה (ראו, למשל: CaoilteCiardha& Tony Ward, *Theories of Cognitive Distortions in Sexual Offending: What Current Research Tells Us*, 14 Trauma, Violence & Abuse 5-21 (2013)). ברם, המערער מעולם לא העמיד את מחשבתו במבחן המציגות ומילא לא התיחס לאיסור הפלילי אשר חל על מעשיו ולרצינול הפשט שמאחוריו, אשר שולל את קיומה של הדדיות בין ד'. מדובר בתופעה פסיכולוגית ידועה, נפוצה ומתועדת במחקר, אשר סוכמו באחרונה במילימ'ם בלבד:

Sex offenders indulge in many thinking errors, or "cognitive distortions," to explain and justify" their behaviors. These cognitive distortions are specific or general beliefs and attitudes that violate commonly accepted norms of rationality that have been shown to be associated with the onset and maintenance of sexual offending. In other words, these beliefs and attitudes are the little lies sex offenders tell themselves to justify their behavior. These include denial, minimization of the impact of their behaviors, rationalization for their behavior, victim blaming, a passive "...attitude about how the events occurred [and] denial of planning

Brad A. Meryhew& Alexandria Hohman, *Preparing A Client for a Psychosexual Evaluation,*) .((Champion, March 2017, at 40, 42 (2017

14. המערער עשה אפוא את אשר עשה מתוך בחירה. בחירה רעה זו הותירה אחריה הרס וחורבן, שבמרכזם נערה צעירה שחיה אינם חיים. המערער צריך לתת את הדין על כך ללא הקלות ולא הנחות; ובוודאי שלא נרצה להמתיק את

עונשו בשל הסיפורים שהוא בחר לספר לעצמו, בזמן המעשין, ולשירות המבחן – אחריהם.

15. למללה מן הנדרש, אוסף כי המעשה המוגנה הפחות חמור שהמערער ביצע בנגעת אחרת – מתלוננת א' – בשנת 2015, בעודו נמצאו, לפידratio הוא, במערכת של אהבה ומשיכה הדديث עם ד', מראה כי המערער מילא לא סבל ממשום "יעות חשיבתי" אמיתי בנוגע למללו. הערכתו זאת נתמכת גם על ידי העובדה שהמערער החל ל��'ם יחס' מין מלאים עם ד' בהתקרבה לגיל 16 ואחריו שנודע לו כי זו כבר קיימה יחס' מין עם אדם אחר. הווה אומר, מקרחו של המערער הוא אחד מאותם המקרים השכיחים יותר שבינם הדברים הם כמו שהם נראים: מדובר בעברין מין אשר מככל את צעדיו, פועל למימוש דחפיו המעוותים כמתוכנן ומבל' לחשוב על אשר יקרה לקורבן, ואחר כך מצדיקם.

16. באשר לתנאי מסרו של המערער – האליםות ממנו הוא סבל בתקופת מעצרו היא דבר חמור בהחלט. האחראים לאליםות כאמור ולא-מנועתה צריכים לתת את הדיון (אם הדבר עדין לא נעשה). ואולם, המערער לא נחשף לשום אלומות אחריו שהחל לרצות את מסרו בכלל; האפיוזה האובדנית שהתרחשה עובר למעצרו לא חוזרת על עצמה; ושירות המבחן מצין בתסquito כי לערער אין כת נתיות אובדן. המערער אכן זקוק לשיקום ולטיפול עמוק, כפי שתוען סניגورو בהתבסס על התסקיר. התסקיר מדווח שהמערער נמצא כת בתחלת הטיפול, וכולנו תקווה שייתמיד בו כדי שיכל לפתח דף חדש לאחר שחרורו מהמאסר.

17. באשר לארכו של עונש המאסר שהושת על המערער – איןני מוצא שום עילה מבוררת להטערב בו. בית משפט קמא קבע עבור המערער מתחם ענישה הולם בהתבסס על פסיקתו של בית משפט זה ולאחר מכן שקל את מכלול נסיבותיו של המקרה דן. לבסוף, השית בית המשפט על המערער, בהתחשב בהודאותו אשר יתרה את ההוכחות, עונש מאסר שנמצא ברף התחתון של המתחם.

18. כמו כן איןני רואה סיבה להקל בעונשו של המערער בשל היותו קורבן לניסיון לתקיפה מינית שבוצע כלפיו, בהיותו בן 17, על ידי גבר שהסתיעו במכוניתו. שירות המבחן התייחס לעניין זה בתסקирו בציינו כי המערער יצא מהairoע ללא פגע, וטוב שכך. התסקיר אינו מצביע על קשר אפשרי בין אותו אירוע ישן לבין המעשין שבಗנים המערער הורשע בדיינו, וגם אנחנו לא נציגו יש מאין.

19. סיגورو של המערער טוען כי מרשו יכול היה לזכות להקלת משמעותית בעונשו אילו כפר באישומים ועל ידי כך כפה על התביעה את ניהול ההוראות ואת העדת המתלוננות. טענה זו בוניה על היפותזה שאין שם דרך לאמתה. הנהן מסופק אם היפותזה זו נכונה לגופה לאור הדברים החד-משמעותיים בנוגע למעשי של המערער אשר באו מפיהן של ד' ושל מ', וכן לאור התקירית אשר אירעה בסופו של חודש Mai 2018, זמן קצר לפני הפרשה, במהלך ביקורו של ת' בן זוגה של ד', בדירתה. במהלךו של ביקורו, הציע המערער לת', בנסיבותה של ד', כי השלושה יקיימו יחסי מין. לטעמי, התביעה לא הייתה מתבקשת להביא להרשעתו של המערער בהתבסס על העדויות של ד', מ', ת', א' והוריה של א'. במקורה זה, אי-נטילת האחוריות וניהול ההוראות יכול היה בעורכו של המערער, וכיتكن שעונש המאסר שהיה מוטל עליו היה חמור מזה שהלה קיבל הילכה למעשה בעקבות הודאותו בעבודות כתב-האישום.

20. יתרה מכך: כפי שכבר צייתי, מקרחו של המערער חוסה בצלו של עונש המינימום, ואף זאת אין לשכוח. עונש זה עומד על 4 שנות מאסר בפועל בגין עבירה בודדת לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין; על 45 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה בודדת לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק; ועל 30 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה בודדת לפי סעיף 348(ב) לחוק.

לдин, עונשי מינימום אלה, לצד ריבוי העבירות שביצע המערער, מהווים אינדיקטיה לכך שעוונש המאסר אשר הושת על המערער על ידי בית משפט קמא איננו מפליג בחומרתו ואינו מצדיק את התערבותונו.

21. ומכאן לעניין הפיצוי בסך של 250,000 ₪, שכאמור נפסק לטובתה של ד'. בהתחשב בסבלה של ד' והשבירים שעליה לאחות, סכום זה אינו נראה לי מופרז כלל ועיקר. אינני רואה אפוא כל סיבה להתערב בפסקתו של פיצוי כאמור ובשיםkol הדעת אשר הופעל בעניינו על ידי בית משפט קמא (ראו והשוו: ע"פ 8805/15 פלוני מдинתישראל (2.4.2017), פיסקה 27). באשר למצב הכלכלי הרעוע של המערער ושל משפחתו, הלכה היא עמנוי כי אי-יכולתו של הנאשם שהורשע לעמוד בפיצוי שאותו הוא חייב לשולם לנפגעתה העבירה אינה מעלה ואני מורידה (ראו ע"פ 5761/05 מג'לאוי נ' מדינת ישראל, פיסקה ט(2) (24.7.2006); ע"פ 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פיסקה 81 (7.9.2010); ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 52-51 לפסק דין של השופט נ' סולברג (16.6.2019)). בהקשר זה עליינו לזכור כי סיכילשו, אףלו מזער, לכרשנפגעת העבירה תקבל מההברון פיצוי, ולופיציחליך עדיף עלכלום (ראו ע"פ 2418/2018 קוטינהן מдинתישראל, פסקה 29 (25.10.2018)).

22. מכל הטעמים שפורטו לעיל, יצא לחברותי לדחות את הערעור על כל חלקיו.

שפט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

הnbsp;a

השופט ע' ברון:

אני מסכימה.

שפטת

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' שטיין.

ניתן היום, ב' בא'ירהתש"ף (26.4.2020).

